

[Christmas Møller.]

den Maade, at han for det første stiller det op, som om Oppositionen ikke turde det ene eller det andet, og saa gaar han videre og siger: Udenrigsministeren handlede rigtigt i Genève — og det har jeg for mit Vedkommende givet Udtryk for, at jeg mente —, og hvilken Lykke for Danmark, at vi havde den højtærede Udenrigsminister som Forsvarsminister 1914 og som Udenrigsminister 1935! — det havde næsten hele Bekendelsens Karakter, som om det ærede Medlem var blevet Medlem af en af de allersidste Bevægelser. Men jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at saaledes lader det sig nu heller ikke gøre at tale, for det, Udenrigsministeren gjorde i 1914, det var, at han maatte handle paa en lang Række Omraader stik imod, hvad han havde agiteret for som radikal Politiker, og det, Udenrigsministeren — jeg bebrejder ham det ikke, jeg anerkender det, men det, han maatte gøre i 1935 som Raadsmedlem i Genève, det var nu ikke i første Række at se med sin universelle Aand paa Folkeforbundet som Institution, nej, det var at være dansk Nationalpolitiker. Og det bebrejder jeg ikke den højtærede Udenrigsminister, men vi maa sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at derefter kan han ikke give sin Tale den Form og det Indhold, han gør.

Vi anerkender, vi støtter, og vi mener, at der er handlet rigtigt paa denne Maade, men ingen skulde maaske mere end den højtærede Udenrigsminister, som har haft den Lykke, for jeg kalder det en Lykke, at være anbragt paa ansvarsfuld Plads i ansvarsfulde Situationer, at gøre sit Land Tjeneste ved sine Handlinger — ingen skulde mere end Udenrigsministeren og hans nærmeste Forsvarere anerkende, at da det kom til Stykket, da maatte der begge de afgørende Gange handles stik imod det, som man maatte regne de Herrer handlede efter. Og vi har Lov til at sige til dem, at de bør drage Konsekvensen af denne Handling.

Det, der skete i Genève, var, at Folkeforbundet blev taget ind i den almindelige Magts- og Stormagtspolitik, og dette vilde Danmark ikke være med til, og deri er jeg enig med Udenrigsministeren, og lykkelige er vi over, at de to andre nordiske Lande, Norge og Sverige, har stillet sig paa samme Maade. Men saa maa Konsekvensen deraf ogsaa blive, at man tager Spørgsmaalet om, hvorledes vi da skal indrette dette Lands Forsvar og hele vort militære Apparat, op til den samme fordomsfrie Behandling, som man har givet Spørgsmaalet om sin egen Handlemaade i Genève, og vi har Lov til

at sige dette i høj Grad til Landets Forsvarsminister og Statsminister.

Det er nu snart et Aar siden, den 23. Maj, om 14 Dage er det et Aar, siden Socialdemokratiet skiftede Program, lod Afrustningen falde og udskød den til en uvis Fremtid. Vi i Det konservative Folkeparti siger til Regeringen, at hvis den vil lade snarlig Gerning følge paa Ordene, da vil vi for vort Vedkommende gerne lade al Strid om Fortiden ligge, da vil vi for vort Vedkommende gerne sige, at i den Situation, hvori Landet er, er det rimeligt og naturligt at handle sammen og alene at gøre dette.

Vi har jo ogsaa Lov til at sige til Regeringen, til dens Medlemmer og til Socialdemokratiet, at der er i Sandhed ogsaa sket andet end Socialdemokratiets Programændring. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har jo skrevet en Artikel, som har været *noget* omtalt, og som det vist er naturligt at citere et Par Afsnit af. Det ærede Medlem har i en Artikel i „Midsommer“ med Overskriften: Antimilitarisme? Ja! Pacificisme? Nej! bl. a. skrevet følgende:

„Alt dette“ — altsaa den pacifistiske Tankegang — „er forandret med Hitlers Sejr, og Arbejderne i de nordiske Lande maa derfor tage Spørgsmaalet om Militærtet op til en fuldkommen nøgtern og fordomsfri Behandling.“

Videre hedder det:

„Men heraf følger paa den anden Side ogsaa, at det maa være forbi med den rene Pacificisme, der fordømmer en hvilken som helst Anvendelse af Vaaben.“

Og videre staar der i en Sætning fuldstændig for sig selv:

„Heri kan vi uden Skade tage Lære af Russerne.“

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte om de kommunistiske Medlemmer som mine og mit Partis Hjælpere. Mon det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ikke bør tale et Alvorsord med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som „vil tage Lære uden Skade af Russerne“? Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch slutter sin Artikel saaledes:

„For det sociale Demokrati i Norden bør Viljen til at hævde Arbejderklassens Erobringer ikke være ringere end for den russiske Bonde og Arbejder. Selv uden en Revolution har Nordens Arbejdere saa vist lige saa meget at forsvare, stillet som vi er over for det nazistiske Diktatur.“

Jeg interesserer mig i denne Forbin-